

е служилъ на Вѣстокъ и е запознатъ съ грубостта и невѣспитанието на вѣсточнитѣ хора и за да испълни дългътъ си до край, той употребѣи влияшието си и исходатайствова за Бѣлокровски мѣсто въ едно отъ агентствата въ Цариградъ.

Ходятъ българи търговци въ Цариградъ, овни продаватъ. Като се срѣщатъ съ тогосъ, съ оногосъ, отъ дума на дума научаватъ се, че въ еди-кое си консулато има единъ българинъ, Бѣлокровски, барабаръ съ консула. Врѣщатъ се търговцитѣ въ България, ходятъ по селата да събиратъ овни, па тукъ приказка, тамъ приказка и въ България се расчува, че въ еди-кое си консулато въ Цариградъ има българинъ, Бѣлокровски, барабаръ съ консула. Расчува се и въ дѣдо Петковото село. „Кой ще бѣде този Бѣлокровски? А бре селяни, да не е на дѣда Петка Бѣлокрѣвчанина дѣтето бре?“ . Питатъ дѣда Петка: „А бре дѣдо Петко, гдѣ е твоя синъ сега?“ — „Охъ, незная, дѣдовото, незная; писа ми едно врѣме, писа, па престана за консулъ се учеше, ама живъ ли е умрѣлъ ли е незная“. — „Живъ е дѣдо Петко, живъ е. Въ еди-кое консулато въ Цариградъ билъ барабаръ съ консула“. „Истина ли бре, селяни?“ — „Истина, дѣдо Петко!“ .

Продаде дѣдо Петко една нивица, взе нѣкоя пара, нарами торба съ хлѣбъ, хвана тогата и „Сбогомъ, жено! — Прощавайте, селяне!“ — Сбогомъ, мажо! — На добъръ-часъ, дѣдо Петко! — и замина за Цариградъ. . . Прегърбенъ отъ трудове и неволи, прегърбенъ отъ старини, крачи дѣдо Петко къмъ . . . Цариградъ! . . . Стига Габрово, заминува го, поема балкана Охъ, чедо! мило си, чедо! Превалива Св. Никола, минува Шипка, Казанлъкъ, Загора, . . . Спира се, почива, похапва, поспива и пакъ закрачва. . . . „Далечъ ли е, чичо, Цариградъ?“ пита дѣдо Петко работнитѣ селяне. „Далечъ е, дѣдо, далечъ е! — Ами за какво си се паканилъ чакъ до Цариградъ, дѣдо?“ „Синъ имамъ тамъ, дѣдовото, синъ, барабаръ съ консула е тамъ въ консулатото! . . . “. Стига дѣдо Петко Едрене. Градъ голѣмъ, вато илзналъ оня ти свѣтъ . . . да се замае главата на човѣка! . . . Вижда стареца една чешма, спира се, мокри си вкокаленитѣ оинци, рѣси си студена вода на главата, посѣдва да почине малко на къшпа около шадравана и пакъ закрачва напрѣдъ. Пита расчитва и христиени, и турци накѣдъ е Цариградския пътъ и бърза да излѣзе вънъ отъ града и тамъ, на полето, да подкрѣпи съ сънъ старческитѣ си сили.